

Expedient: 109/13

El Consell Tributari, reunit en sessió de 16 d'octubre de 2013, coneixent del recurs presentat per GNC, SA, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El recurrent va abonar provisionalment la quantitat de 89.112,88 euros en concepte de taxa per utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal a favor d'empreses de servei de subministres d'interès general, per a l'exercici 2006.

2.- En data 31 de gener de 2007 la interessada va declarar que respecte a l'exercici 2006, els ingressos bruts procedents de la facturació d'electricitat van ser de 2.733.733,50€ i que els peatges pagats pel subministrament d'electricitat van ser de 939.733,75€.

El 2 de desembre de 2008 la interessada va presentar sol·licitud de devolució respecte de les quotes abonades en pagament de l'esmentada taxa municipal de 2006, al considerar que la quota definitiva que li correspon de conformitat amb l'anterior declaració és de 26.909,40€. En base a l'esmentat import i a les liquidacions provisionals abonades, considerava que se li devia retornar 61.103,32€. El 30 de gener de 2013 el gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda resol estimar en part l'esmentada sol·licitud i retornar la quantitat de 54.691,54€. La resolució va ser notificada en data 12 de febrer de 2013.

3.- El 12 de març de 2013, el Sr. BGF, en representació de GNC, SA, interposa recurs contra l'anterior resolució, al·legant que les dades tingudes en compte per la Inspecció d'Hisenda per al càlcul de la quota tributària no són les degudes, de conformitat amb el que estableix l'article 24.1 c) del Text refós de la llei d'hisendes locals (RDLeg. 2/2004, de 5 de març). Diu que només s'ha de tenir en compte la facturació en concepte d'accés a les xarxes de distribució d'electricitat en el municipi de Barcelona per a aquest exercici, així com la facturació en concepte de subministrament d'electricitat. Manifesta que aquests conceptes no s'expressen en els advertits per la Inspecció, que són: l'ingrés mig total per KWh per a Barcelona i a la resta d'Espanya i d'altra banda el peatge abonat per KWh en Espanya.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La qüestió debatuda es centra en els mecanismes utilitzats per a la liquidació de la taxa, que d'una banda atenen a dades obtingudes en el terme municipal de Barcelona i per l'altra tenen en compte dades declarades per la empresa per a tot el territori espanyol. La recurrent impugna el mètode emprat, ja que en la seva opinió s'ha de limitar a dades obtingudes en aquest terme municipal. L'objecte de la discrepància es planteja especialment pel que fa als peatges l'import declarat dels quals no s'accepta, ja que dóna una diferència en més d'un 11% respecte a la mitjana dels pagats en tot el territori estatal.

Segon.- La recurrent al·lega en la seva defensa la lletra c) de l'apartat 1 de l'article 24 del text refós de la Llei d'Hisendes Locals, que estableix que l'import de les taxes es fitxarà de la següent manera: “c) Cuando se trate de tasas por utilización privativa o aprovechamientos especiales constituidos en el suelo, subsuelo o vuelo de las vías públicas municipales, a favor de empresas explotadoras de servicios de suministros que resulten de interés general o afecten a la generalidad o a una parte importante del vecindario, el importe de aquéllas consistirá, en todo caso y sin excepción alguna, en el 1,5 por 100 de los ingresos brutos procedentes de la facturación que obtengan anualmente en cada término municipal las referidas empresas”. I afegeix més endavant: “Las empresas que empleen redes ajenas para efectuar los suministros deducirán de sus ingresos brutos de facturación las cantidades satisfechas a otras empresas en concepto de acceso o interconexión a sus redes”.

Tercer.- L'Institut Municipal d'Hisenda va sol·licitar informe de la Inspecció municipal, la qual després de diversos intents per aconseguir dades de la interessada, que en alguns casos es van presentar de forma contradictòria o incongruent, va arribar a la conclusió que havia rebut dades definitives i sobre aquestes va formular les següents observacions: “Inicialment, la primera consideració a realitzar és que s'aprecia una desproporció entre, d'una banda, el volum de potència subministrada i ingressos bruts obtinguts i, d'altra, els imports pagats per interconnexió a xarxes alienes. Així es pot dir, a grans trets, que el servei prestat a Barcelona pot quantificar-se com alguna cosa més del 5% del total, mentre que els peatges abonats en el Municipi ascendeixen fins a constituir un 11% dels peatges totals.” Partint d'aquesta constatació, la Inspecció realitza un ajust tendent a equiparar el cost dels peatges declarats als abonats com a mitjana en territori espanyol. L'ajust va

suposar reduir a 54.691,45 euros la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts xifrada per la sol·licitant en 61.103,32 euros.

Quart.- Com es pot observar, l'informe de la Inspecció que és assumit en via de gestió per l'Institut Municipal d'Hisenda excedeix en dos aspectes la normativa legal. D'una part, com encertadament assenyala la recurrent, el càlcul d'ingressos no s'ajusta als ingressos del municipi. Sí s'ajusta a la norma legal de què els ingressos bruts siguin els obtinguts en el municipi. Però, si com expressa el transcrit article 24 del Text refós de la Llei d'Hisendes Locals, es deduiran de tals ingressos bruts les quantitats satisfetes a altres empreses en concepte d'accés o interconnexió, sembla lògic que tals quantitats deduïbles siguin les realment satisfetes en concret a les xarxes existents en el municipi i no les que resultin d'una mitjana calculada sobre tot l'àmbit estatal. Per tant, l'ingrés net final no s'ajusta a les dades que corresponen concretament al municipi.

Cinquè.- D'altra banda, hi ha una derivació des d'un procediment de verificació de dades a un procediment d'estimació indirecta, sense que aquest canvi de procediment es trobi justificat. En efecte, el procediment s'inicia mitjançant una sol·licitud de devolució que, de conformitat amb l'article 127 de la Llei general tributària, deriva a un procediment de verificació de dades. El fet que intervingui la inspecció no implica que el procediment hagi estat inspector, doncs cap dada no corrobora aquesta circumstància: la inspecció intervé aquí en el procediment de gestió com a informant de l'Institut Municipal d'Hisenda. Es desprèn dels articles 131 i següents de l'esmentada Llei general tributària que el procediment de verificació de dades persegueix l'examen de la realitat i exactitud de les dades subministrades i en cap cas la seva substitució per altres més o menys plausibles o aproximades. Aquest sistema que és el que utilitza l'Institut per referència a una mitjana nacional del cost dels peatges, respon a les normes sobre el mètode d'estimació indirecta. L'article 53 de la reitera Llei disposa que aquest mètode s'aplicarà quan l'Administració tributària no pugui disposar de les dades necessàries per a la determinació completa de la base imposable com a conseqüència de diverses circumstàncies, entre les quals tenen interès, a efectes d'aquest informe, la falta de presentació de declaracions o presentació de declaracions incompletes o inexactes, la resistència, obstrucció, excusa o negativa a l'actuació inspectora, o l'incompliment substancial de les obligacions comptables o registrals. Com s'ha apuntat anteriorment, l'empresa va respondre als primers requeriments aportant informació incongruent, però després del requeriment efectuat en 3 de novembre de 2011 i respost en 22 del mateix mes, la Inspecció reconeix que pot establir dades

definitives, es a dir, que accepta com a exactes les dades aportades, doncs no les oposa taxa d'inexactitud; simplement observa, sense entrar en el seu anàlisi concret, que existeix una desproporció amb els imports pagats per interconnexió en altres territoris. Si la Inspecció o l'Institut, que per el cas és el mateix, no discuteix la realitat i exactitud de les dades subministrades per la recurrent no estem en cap dels supòsits per als quals la Llei preveu l'aplicació d'aquest mètode.

Sisè.- No pot dir-se en contra que la recurrent no ha justificat els fets en què basa el seu dret, com s'insinua en algun lloc de l'expedient, doncs si l'informe emès en via de gestió no discuteix les dades concretes i, contràriament, no aporta dades en contra, tret d'un imprecís criteri de falta de proporcionalitat, qui no està justificant la procedència del mètode és precisament l'Administració tributària.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs, ANUL·LAR la resolució recorreguda i RECONÈIXER el dret de la recurrent a la devolució en els termes sol·licitats.